

Titlu original (fr.): Simple question d'amour

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MARAIS, ISABELLE

Mai mult decât iubiți/ Isabelle Marais

Traducător: Ciprian Chiru

București: Editura și Tipografia Alcris, 2020.

ISBN 97 8-606-736-326-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31= 135.1

Colecția „ROMANTIC“

ISABELLE MARAIS

***Mai mult decât
iubiți***

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CIPRIAN CHIRU.

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina ghețurilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuclumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață
1089	Barbara Perkins	-Zbor spre primăvară
1090	Mary Arbor	-Sacrificiu pe altarul dragostei
1091	Lucy Walker	-Regăsirea speranței
1092	Jasmine Craig	-Dragoste învingătoare
1093	Tracy Pearson	-Căsnicie în pericol

Capitolul 1

– A venit! îi strigă Magda de pe terasă. Și își merită numele De Vine, Roz, m-ai auzit ?

Roz îi făcu semn cu mâna, calmă, de sub umbrela de pe marginea piscinei. Da, o auzise, dar își pierduse graiul. Nici nu mai putea să stea în picioare, i se înmuiaseră genunchii. Deși știa de multă vreme că urma să vină, tot nu era pregătită. Inima începu să-i bată nebunește.

– Și ce fac cu el? insistă Magda de la balcon. Eu mă pregătesc să plec, așa că spune-mi ce să fac: să-l las să intre sau să-l las să aștepte afară, ori...?

– E-n regulă! strigă Roz nerăbdătoare, reușind în sfârșit să se ridice de pe scaun.

Începu să aranjeze un teanc de documente la care lucra și le puse sub un dicționar gros de limba franceză de pe măsuta alăturată.

– Vin acum. Mă ocup eu de el.

Își netezi, nervoasă, fusta. Își dori să poată scăpa la fel de ușor și de tensiunea din stomac. Își simțea stomacul ghem.

– Ai putea, măcar, să mă prezinți, îi zise Magda când Roz i se alătură pe terasa din spatele casei, ce dădea spre piscină. Nu întâlnești mulți bărbați ca el în viața de zi cu zi.

Roz îi zâmbi prietenei sale.

– Nu este interesant, Magda, și chiar dacă ar fi fost, cum bine știi, nu l-aș recomanda pe Edouard De Vine nici celui mai crunt dușman al meu. Chiar dacă arată divin și pare c-ar putea merge și pe apă, te asigur că n-are nimic dintr-un sfânt în el.

Îmbrăcată într-o rochie vaporosă de mătase, Roz trecu pe lângă ea sperând să vorbească și să pară suficient de încrezătoare în sine când îl va întâlni pe Edouard. Acum Magda îl văzuse, în sfârșit, și probabil o considera pe Roz nebună că-l părăsise cu un an în urmă. Dar Magda nu era familiarizată cu complicațiile care pot apărea într-o relație. În dragoste era mult mai mult decât ceea ce rezulta dintr-o simplă atracție. Roz descoperise lucrul acesta pe propria-i piele.

Se îndreptă spre ușa de sticlă a terasei și apoi pe holul principal al vilei până la ușă, înainte ca Edouard să aibă timp să sune. Altfel ar fi riscat să trezească toți vecinii. Toate castelele și vilele erau ocupate, în această perioadă a anului, în principal de europeni înstăriți care aveau case de vacanță în Provence și veneau să locuiască aici câte o lună, în timpul concediului, departe de nebunia marilor orașe.

Lui Roz i-ar fi plăcut să nu fie nevoită să-l întâlnească acum pe Edouard, dar știa că acest lucru era necesar. Încă nu era pregătită pentru această întâlnire, însă trebuia să fie, pentru că ce era mai rău abia acum urma să vină și numai după aceea lucrurile se vor îmbunătăți. Cu toate acestea, nu știa dacă va face față.

Se întoarse spre Magda, în holul spațios și răcoros al vilei tatălui acesteia, și își dădu seama că nu va reuși să scape de ea până n-o va prezenta lui Edouard. Magda o fixa cu o privire hotărâtă, iar Roz știa că nu avea nicio șansă de scăpare.

– Bine, am să i te prezint, apoi ai să pleci, și încă foarte repede...

– Repede? întrebă Magda cu o voce miorlăită cu care obține, de obicei, tot ce voia.

– Exact, rapid! insistă Roz, îngustându-și privirea amenințător spre prietena ei.

Ultimul lucru pe care și-l dorea, era ca Magda să fie pe aproape. Când Edouard îi scrisese că voia să-i vorbească, ea alesese intenționat acest moment, cunoscând programul Magdei, dar Edouard venise mai devreme, iar Magda întârziase și acum urmau să se întâlnească... dar ce mai conta? gândi Roz, deznădăjduită. Cu siguranță Edouard nu va discuta despre scopul vizitei sale în fața unei alte persoane.

Cu un oftat exagerat, Magda își adună servieta și geanta de pe un scaun din hol. Urma să fie plecată câteva zile – un alt motiv pentru care Roz alesese acest moment. Era sigură că întâlnirea ei cu Edouard va fi una emoțională și va avea nevoie de un timp să-și revină.

– Ai câștigat, se resemnă Magda, dar numai pentru că am întârziat. Când mă întorc, aștept raportul complet în legătură cu motivul pentru care Edouard a hotărât să se strecoare înapoi în viața ta la un an după ce te-ai despărțit de el.

– Încetează, Magda, o avertiză Roz în șoaptă și se pregăti să dea ochii cu bărbatul pe care nu-l mai văzuse de un an de zile.

Roz deschise ușa, perfect stăpână pe sine – cel puțin aparent. Întâlni privirea lui Edouard și în ochii lui citi exact ce

se temea mai mult să vadă – o indiferență rece. În ei nu se putea citi nici teama, nici speranța, de fapt nimic pozitiv. De când primise înștiințarea lui că urma să sosească, se rugase ca, atunci când îl va revedea, să știe cu siguranță dacă avusese sau nu dreptate, cu un an în urmă. Amândoi față-n față și tot nu reușise să afle, gândi Roz aproape disperată.

Magda spuse doar „Uau“ când îl văzu în fața lor pe Edouard, atât de înalt, elegant și nespus de frumos, conștientă că și ea avea același efect asupra bărbaților. Dar nu-l cunoștea la fel de bine pe Edouard De Vine cum îl cunoștea Roz. Viața lui era perfect controlată, era totdeauna stăpân pe emoțiile sale, când era vorba despre femei.

Cu o voce care părea că aparține alteia, Roz făcu prezentările, crispată, după care se dădu un pas înapoi ca să-i lase să se privească în voie. În timp ce Magda își exprima plăcerea de a-l fi întâlnit, Roz observă că Edouard nu rostise niciun cuvânt. Gura lui păstra aceeași linie serioasă, ridicând automat o mână să i-o strângă pe a Magdei. Spre dezamăgirea acesteia, atingerea a fost scurtă și lipsită de orice emoție. Mai încercă o dată să-l cucerească, oferindu-i un zâmbet strălucitor.

– Îmi pare nespus de rău, Edouard, dar mă tem că trebuie să-ți cer să muți mașina. Nu am loc să ies cu mașina mea și, din păcate, trebuie să plec imediat, adăugă cu un licăr în ochi.

Roz îl privi atent pe Edouard când Magda își rosti rugămintea și nu fu deloc surprinsă să vadă o străfulgerare de nerăbdare în ochii lui negri, fiind unicul semn de emoție pe care-l manifesta de când îi deschisese ușa. Aceasta îi aminti cât de nerăbdător putea fi Edouard când planurile sale imediate

erau amânate. Acum era enervat pentru că se așteptase ca ea să fie singură, fiindcă ceea ce aveau de discutat nu era pentru urechile nimănui altcuiva.

Deodată enervarea lui dispăru și-i oferii Magdei un zâmbet calm, zăpăcind-o. Acea voce târăgănată, cu accent seducător, făcu să explodeze simțurile lui Roz în mii de fragmente dureroase de amintiri care îi redeschiseră rănilor pe jumătate vindecate, provocându-i o suferință de nedescris.

– Îmi cer scuze. Câtă neglijență din partea mea! Unde mi-o fi fost capul?

Roz se întrebă cum reușea de fiecare dată s-o facă să sufere. Apoi își aminti că era ceva firesc pentru el, fără ca măcar să încerce să-și manifeste farmecul franțuzesc. Nu era conștient de acest farmec deoarece, trăgându-se dintr-o familie nobilă foarte veche, fusese educat să ignore orice sentiment sau emoție. Niciodată nu-și manifestase dragostea sau vreun sentiment cald... Roz stătea țeapănă în prag și își mușca buzele, privindu-i pe cei doi cum coborau scara de piatră, îndreptându-se fiecare spre mașina lui. Acest ultim an pe care îl petrecuse departe de el o făcuse cinică și amară. Nu era corectă. El nu fusese întotdeauna atât de rece și lipsit de sentimente.

– Mărită-te cu mine, chérie, îi șoptise el în păr, strângând-o în brațe, în timp ce liftul îi urca spre apartamentul lui din Paris, după întâlnirea de la cină.

Roz se depărtase de el, pe jumătate râzând, pe jumătate șocată de aceste câteva cuvinte rostite atât de simplu.

– Nu m-aș putea integra în familia ta, chicotise ea, amintindu-și tot ce-i spusese el despre familia lui și despre

faptul că toți membrii ei trebuia să fie corsicani.

– Familia mea te va adora, răsese el, prinzându-i fața între mâini. Pentru că eu te ador și nu-mi pot imagina viața fără tine.

Îi sărutase vârful nasului și o strânsese mai tare la piept.

– Ai înghețat și eu vreau să fii încălzită toată viața de dragostea mea.

– Iar tu să fii încălzit de dragostea mea, murmurase ea ridicându-și mâna și mângâindu-i ușor buzele cu vârful degetelor.

– Vrei să fii soția mea, nu-i așa? o întrebase el, de fapt nefiind cu adevărat o întrebare.

Amândoi știuseră că era ceva inevitabil. O dragoste atât de profundă nu putea conduce decât într-o singură direcție, în sus și dincolo de stele, în cer, unde se făceau căsătoriile.

Se ridicase pe vârfuri să-l sărute, răspunsul explodându-i de pe buze.

– Oh, da, vreau să mă căsătoresc cu tine! răsese ea fericită, îmbrățișându-l. Te iubesc atât de mult, Edouard, și știi că aceasta este calea cea dreaptă de urmat și va fi perfect și... și...

– Senzual, sfârșise el în locul ei și o strânsese cu putere în brațe, în timp ce liftul se oprise brusc. Abia după un lung timp ieșiseră din lift.

Un lung timp în care el îi arătase cât de senzual putea fi și cât de mult o iubise și avusese nevoie de ea.

Acum îl privea cu ochii îngustați din cauza razelor soarelui. Gândindu-se acum, își dădu seama că nu prea avuseseră șanse de reușită. Nunta fusese făcută în grabă, strecurată în agendele lor de lucru foarte încărcate, fiind practic o mică

reuniune a prietenilor lor parizieni, care veniseră să le facă urările de bine. Iar Louisa Haria îi stricase toată bucuria momentului, luând-o pe Roz deoparte și întrebând-o de ce niciun membru al familiei lui nu venise la ceremonie.

– Pentru că nu i-am anunțat mai din timp, răspunsese imediat Roz. Se pare că sunt împrăștiați pe toată suprafața pământului și...

– Oh, știi unde sunt toți, spusese Louisa. Îi cunosc pe De Vine dintotdeauna. O familie formidabilă, să știi. Țin foarte mult la tradiții și la vechile valori. Sunt sigură că atunci când vor ajunge să te cunoască, te vor accepta, dar...

Exact în acel moment apăruse Edouard și o luase, iar ea se agățase de el, știind în adâncul sufletului ei că Louisa era geloasă și că voia numai s-o rănească. Încercase să uite cuvintele ei și, în parte, reușise. Doar atunci când era foarte obosită, acele cuvinte îi reveneau în minte, tulburând-o.

Și pentru că în mare parte a timpului muncea mult și era foarte obosită, virusul nesiguranței se întinsese și datorită faptului că ea provenea dintr-o familie în care părinții divorțaseră. Fusese unicul copil la părinți, iar căsnicia părinților ei fusese furtunoasă, sfârșindu-se cu un divorț și cu multă amărăciune. De atunci nu prea avusese contact cu vreunul dintre ei. Toată energia și-o direcționase în studierea limbilor străine și în perfecționarea propriei educații, cariera sa fiind foarte importantă – la fel cum fusese și mariajul, desigur. A fost cel mai minunat lucru care i s-a întâmplat și ar fi fost perfect dacă... dacă uneori nu era asaltată de sentimentul că poate, într-o zi, Edouard va ajunge să regrete că nu se căsătorise cu cineva cu aceleași origini sociale. Ea era

englezoaică, el făcea parte din aristocrația corsicană. De fiecare dată Edouard îi gonise această nesigurantă, când se întâmpla ca ea să-i dea glas; o lua în brațe și făcea dragoste cu ea, iar acesta era răspunsul lui la toate. Dragostea făcea ca orice nor să se risipească, nimic altceva nu mai conta.

Roz medită la toate acestea, privindu-l cum pornește Mercedes-ul în marșarier, ca să-i facă loc Magdei să iasă din parcare cu Renault-ul ei. Magda claxonă și le făcu cu mâna, apoi plecă, iar Edouard își strecură mașina în locul rămas liber.

Da, la început căsnicia lor fusese frumoasă, dar euforia nu tinuse mult; lucrurile luaseră o turnură proastă, iar ea fusese nevoită să-l părăsească, pentru că altfel ar fi însemnat să fie distrusă. În mod ironic, părăsindu-l, aproape că fusese distrusă, iar când plecase, nu-și imaginase că viața fără el ar fi putut fi chiar și mai rea. Acum, însă, era prea târziu, iar durerea din inima ei nu va conțeni niciodată. Edouard ieși din mașină și se îndreptă spre ea, în pas relaxat. O mișcare aproape nepăsătoare, dându-i de înțeles, prin limbajul corpului, că nu suferise deloc când îl părăsise.

– De când locuiești împreună cu prietena ta? o întrebă Edouard, în timp ce ea-i făcea loc să intre în holul răcoros al vilei.

Tonul întrebării arăta un interes minim față de răspunsul ei, iar Roz știa că el făcea doar conversație, dar cine l-ar fi putut învinovăți? Amândoi voiau ca această întâlnire să decurgă cât mai civilizată cu putință.

– Nu știu dacă locuiesc împreună numai cu Magda, îi replică Roz, dorindu-și imediat să fi tăcut.

Cuvintele ei sunaseră atât de imatur, știind că Edouard nu

fusese niciodată gelos, și era puțin probabil să fi devenit între timp. Problema era că acum, când el se afla aici, ea se simțea ca la paisprezece ani, neștiind ce să spună și fiind stângace, incapabilă să gândească limpede.

Edouard nu făcu niciun comentariu și rămase doar pe loc privind-o ca și cum s-ar fi abținut să-și rostească replica.

– În ultimele câteva luni, spuse Roz în timp ce-l conducea spre terasă. De unde ai știut că sunt aici?

– De la agenție.

– Ah, da, agenția, oftă Roz ușor.

Se întrebă de unde îi aflate adresa. Ar fi putut să se ia de cei de la agenția din Paris pentru că-i divulgaseră adresa, dar Edouard era un bărbat cu mare putere de convingere, iar agenția era condusă de femei și... natura umană fiind așa cum era...

– Unde-ai plecat după ce m-ai părăsit, la Paris? o întrebă el pe neașteptate, întorcându-se spre ea, când ajunseră lângă o masă din fier forjat, vopsită în alb.

Privirile li se întâlneau, iar Roz își simți inima strângându-i-se din cauza amintirilor și a privirii lui rece când rostise întrebarea, dar nu putea face nimic să-și ușureze durerea și, în plus, ce rost mai avea să încerce? Acesta era doar începutul. Ce era mai rău abia acum urma să vină.

– M-am întors în Anglia, îi răspunse ea încet, întrerupând contactul vizual.

Se aplecă și luă pisioul maidanez al Magdei înainte ca acesta să atace stofa scumpă a pantalonilor lui Edouard. Îl ținu strâns la piept, încercând cu disperare să găsească puțină mângâiere. Încă o mai durea să-și reamintească ce se întâmplase atunci.